

“Ĉu vi estas en ordo?” diris la centaŭro, levante Hari surpieden.

“Jes – dankon – kio *estis* tio?”

La centaŭro ne respondis. Li havis mirfrapante blujn okulojn, kiel palaj safiroj. Li rigardis zorgeme al Hari, liaj okuloj paŭzante ĉe la cikatro, kiu reliefigis ruĝe sur la frunto de Hari.

“Vi estas la knabo Potter,” li diris. “Vi plej bone reiru al Hagrid. La arbaro ne estas sekura loko nuntempe – precipe por vi. Ĉu vi povas rajdi? Estos pli rapide tiel.”

“Mi nomiĝas Florenco,” li almetis, dum li subiĝis surgenuje, tiel ke Hari povis grimpi sur lian dorson.

Subite aŭdiĝis la bruo de aliaj galopantaj hufoj de la kontraŭa flanko de la placo. Ruan kaj Pereo eksplodis tra la arboj, liaj flankoj anhelantaj kaj ŝvitaj.

“Florenco!” Pereo tondris. “Kion vi faras? Vi havas homon sur vian dorson! Ĉu vi ne hontas? Ĉu vi fariĝis ordinara mulo?”

“Ĉu vi ne rekonas, kiu li estas?” diris Florenco. “Tiu estas la knabo Potter. Ju pli rapide li eliros el la arbaro, des pli bone.”

“Kion vi diradis al li?” knaris Pereo. “Ne forgesu, Florenco, ke ni estas ĵurintaj, ke ni neniam kontraŭos la ĉielojn. Ĉu ni ne legis la estonton per la movadoj de la planedoj?”

Ruan piedumis la teron nerveze. “Certe Florenco supozis, ke li agis plej ĝuste,” li diris per sia malgaja voĉo.

Pereo kalcitris pro kolero.

“Plej ĝuste! Kion tio signifas al ni? Al centaŭroj koncernas nur tio, kio estas aŭgurita! Ne estas nia afero la ĉirkaŭkurado kiel azenoj post vagaj homoj en nia arbaro!”

Florenco subite baŭmis furioze, tiel ke Hari devis alkroĉiĝi al liaj ŝultroj por teni sian sidon.

“Ĉu vi ne vidas tiun unikornon?” Florenco kriegis al Pereo. “Ĉu vi ne komprenas kial ĝi estis murdita? Aŭ ĉu la planedoj ne malkaŝis al vi tiun sekreton? Mi metas min kontraŭ tiu, kiu kaŝkaŭras en ĉi tiu arbaro, Pereo, jes, starante kun homoj, se tio necesas.”

Kaj Florenco giris for; kun Hari kroĉante kiel li povis, ili plongis for inter la arbojn, lasante Ruan kaj Pereon malantaŭe.

Hari havis nenian ideon pri tio, kio okazis.

“Kial Pereo tiom koleras?” li demandis. “Krome, kio estis tiu estulo de kiu vi savis min?”

Florenco malakcelis ĝis paŝado, avertis al Hari, ke li tenu sian kapon sube pro la pendantaj branĉoj, sed ne respondis al la demando de Hari. Ili elpalsis vojon inter la arboj silente tiel longe, ke Hari supozis, ke Florenco